

АЛХОРИДЖИНО СНОБО

1'06

СТУДИЈА ЗА ИЗУЧАВАЊЕ НА БИБЛИЈАТА

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желяещо да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, устремени в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на

Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1700
Студентски град, П.К. 121

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

Фотография и графичен дизайн:
Христо Ръсовски

В ТОЗИ БРОЙ:

Имаш ли отговор?	3
В страната на слепите <i>Сп. Стефанов</i>	4
Какво знаем <i>Навин</i>	5
Много обиталища <i>Рой Хил</i>	6
Кутия с въпроси	8
Идващото духовно тяло <i>Хр. Ръсовски</i>	9
Водно кръщение <i>Г. Р.</i>	12
Животът на Трайко Порецов (3) <i>Библиотека “Духовно Слово”</i>	13
Християнство или религия (3) <i>Християн</i>	17
А после що? (3) <i>Г. Ръсовски</i>	22
Нациите след потопа	26

За контакт: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: rassovsky@cablebg.net
duhovnoslovo@yahoo.com

ИМАШ ЛИ ОТГОВОР?

светкавици, та да излизат и да ти казват при връщането си: Ето ни? (стихове 31-35).

Ти ли си дал сила на коня? Чрез своята ли мъдрост лети нагоре ястребът..? При своята ли заповед се извисява орелът? (39:19, 26-27).

Нека този който се препира с Бога, отговори на това (40:2).

Къде беше ти, когато основах земята? Кажи, ако си разумен: Кой определи мерките ѝ (ако знаеш)? Или кой тегли връв за мерене по нея? (Йов 38:4-5).

Върху какво се положиха основите ѝ? Или кой положи крайгълния ѝ камък? Или кой затвори морето с врати, когато се устреми и излезе от утробата, когато го облякох с облак и го пових с мъгла? (стихове 6, 8-9).

Откак са започнали дните ти, заповядвал ли си ти на утрото, и показвал ли си на зората мястото ѝ? Прониквал ли си до изворите на морето? Или ходил ли си да изследваш бездната? Схванал ли си широчината на земята? Кажи, ако си разбрал всичко това (стихове 12, 16, 18).

Влизал ли си в съкровищниците на снега, или виждал ли си съкровищниците на градушката, които пазя за време на скръб, за ден на бой и на война? (стихове 22-23).

Кой е пътят към мястото, където се разпръсва светлината, или се разпръсва по земята източният вятър? Кой е разцепил улей за проливните дъждове или път за светкавицата на гърма, за да вали дъжд върху безлюдната земя... за да насити пустата... земя? ...Или кой е родил капките на росата? От чия утроба излиза ледът? И кой е родил небесната слана? (стихове 24-29).

Ти ли връзваш връзките на Плеядите, или развързваш въжетата на Орион? Извеждаш ли Мазарот [съзвездие] навреме? Или управляваш Мечката [Голямата Мечка или Arcturus] с малките ѝ? Познаваш ли законите на небето? Можеш ли да установиш неговото владичество над земята? Издигах ли гласа си до облаците, за да те покрят изобилни води? Изпращаш ли

Дадо Спас с правнуците си Антон и Зорница Ръсовски, които и до днес ходят по примера на бащите си с вяра в Христа.

В страната на слепите

“Кой е сляп, ако не служителят Ми...”

(Исаия 42:19)

Спас Стефанов

Всички, които са минавали през тази прекрасна страна, еднакво я хвалят като страна с неизказани красоти, пълна с много и различни богатства. Нейната повърхност не се поддава на описание. Равнини, прорязани от пълноводни реки, пространства, прошарени от ниски и високи хълмове, върхове и планински вериги, от които се спускат бистри потоци и подскачащи по каманациите ручей; изворчета, скрити из вечно зелени дебри и горски поляни. Нейната растителност е несравнима по разнообразност. Сенчести и плодоносни дървета, пълзящи и увивни растения, лози с натежали гроздове и маслодайни растения, каквито човешкият вкус не е опитвал. А какво да кажем за многобройните чудно красиви пойни птици, които вият гнездата си по клоните на тополите?

И освен всичко това над тази чудна страна слънцето грее дванайсет часа в денонощието, но бидейки слепи нейните обитатели не се интересуват нито от съмването, нито от мръкването, а що се отнася до сън и почивка, всички ядат и спят, спят и ядат – спането и яденето са тяхната главна цел – целта на живота им.

Възхищението и радостта от живота почти не са познати на обитателите на тази хубава страна, като изключим наслаждението от плътските удоволствия, които са твърде привлекателни за тях заради приятните усещания и чувството на самодоволство.

Умовете и сърцата им са замръзнали в някаква студена ледница, обгърната от непроницаема тъмнина. Една вечна грижа е ударила своя мрачен печат на лицата им - както на старите, така и на младите – даже и на децата.

Много от най-вкусните плодове, които се раждат в тази страна през всичките четири времена на годината, остават да съхнат по клоните на дърветата или да гният, окапали под тях. Много ясно е казано за тях: “всред тлъста страна реват като гладни мечки”. Защото това, с което пълнят големите си стомаси, не е същинската храна, определена за човека, а някакви рошкови, с каквито се хранят добитъкът и зверовете.

Всеки ще запита как общуват помежду си нещастните слепци, как се срещат и разминават,

след като не се виждат един друг? Да, това е най-важният въпрос в съществуването на тия люде – този въпрос вълнува всеки човек в тази страна. Какви ли не пътеки са утъпкани в опитите си да се разминават и какви ли не стълбове са побити навсякъде, които да регулират движението, но въпреки това блъсканицата и нещастните случаи се срещат на всяка крачка, а взаимните обвинения нямат край! Никой никому не вярва!

Постоянно се срещат счепкани и уловени за гушата, борещи се на живот и смърт противници, и то за нищо и никаква причина. Просто слепотата попречила на единия или и на двамата да се разминат. При такива счепквания борещите се издават едни особени звуци, с които привличат нови помагачи. При такива сблъсъци никой не знае къде удря и кого удря – враг или приятел! Често се случва син да души баща си и баща - сина си, защото когато пламнат ядът и злобата, всеки от тях забравя себе си!

Като всяка страна и тук има ями и трапове, изкопани от пороищата, та нерядко се случва някой да падне в такъв трап. Тези нещастници често са осъдени там и да си умрат, защото минаващите край тях, като чуват охканията и стонове им, бягат далече или ги отминават с мъмрене – да си внимавал, пада ти се... и други такива. А някои им пожелават избавление и със съвети ги подканват да се потрудат да излязат от ямата, в която са паднали – сърцата на тия човеци са сковани в ледена обвивка, никакво съчувствие няма в тях.

И не се учудвайте, ако ви кажа, че между тия слепци много се говори за любовта: често ще ги чуете да обясняват, че любовта е такова или онакова нещо. Но те не се сещат, че без зрение любов не е възможна. Защото как ще любиш оногова, когото не си виждал?

Говорят и за красота, но тяхната представа за красотата е нещо, което кара човека да се смее.

Още много неща видях в тази прекрасна и злочеста страна, които при някой друг случай ще ви разкажа.

КАКВО ЗНАЕМ

Навин

*“Възлюбени, сега сме Божи деца и
още не е станало явно какво ще бъдем;
но знаем, че когато стане явно, ще
бъдем подобни на Него, защото ще Го видим,
Какъвто е. И всеки, който има тази надежда
в Него, очиства себе си, както Той е чист.”*

(I Йоан 3:2, 3)

От тези стихове ние научаваме три неща:

1. **Какво знаем;**
2. **Какво още е скрито;**
3. **Какво ни дава надежда за неща, които не се виждат.**

1. **Знаем, че сме Божи чада.** Такова едно знание може да притежава само онзи човек, който е имал изобличение от Светия Дух за своя минал в грехове живот (Ефесяни 2:1), който е преминал през покаяние и който чрез вяра в Господа Исуса Христа е получил прощение от Бога в проляната на Голготския кръст кръв. Прощението, засвидетелствано от Светия Дух чрез радостта на Спасението, и живата увереност, която Божият Дух постоянно дава на нашия дух в Господа Исуса Христа (Римляни 8:16).

2. **Какво още е скрито?** Сега не ни е възможно да си представим онзи образ, който ще ни се даде, когато Господ Исус дойде, за да ни вземе при Себе Си. Имаме обаче едно здраво поръчителство, че ще бъдем подобни на Него, Който ще се яви в голяма слава, която умът на човека не е в състояние да си представи. Това е нашата блажена надежда (Петрово 1:3).

3. **Тази жива блажена надежда** ни издига към онзи чист, висок и свят живот, който действа във всички Божии чада, за изявления на силата Исус-Христовата в онези, които се спасяват, които не гледат на видимите неща на този свят.

Святостта на Божиите чада не се състои в принудително изпълнение на правила, наредби и закони, защото силата на живота, която имаме в Христа Исуса, ни прави да се намираме във всяка правда, истина и добродетел. Това, което се иска от едно Божие чадо, е да внимава на себе си, на Божията благодат, която постоянно му се дава, и да разпалва дарбата, която Бог му е дал за служение на евангелието Исус-Христово (Тимотея 1:6).

Божие чадо има помазанието, има обещанията, разполага с Божията любов.

Помазанието на Духа е нашето могъщество в Бога чрез Господа Исуса Христа. Божиите обещания са неизчерпаемото съкровище на нашето богатство в Христа Исуса, а любовта Божия ни дава големите възможности като избрани, призвани и изкупени за Божията слава, които ще се открият пред нас във вечността.

При такова състояние на Божие чадо то не само не може да робува на прищевките на плътта, не може да се съобразява със света, който винаги е враждебен на Бога, а е готово да страда за своята вяра и надежда.

Жертвата, саможертвата и страданието представляват службата, която Бог е отредил за чадата Си, докато са в този свят.

Ние не трябва да чакаме да ни подвеждат някои към лицемерно жертване и саможертване, защото имаме един Спасител и Бог, който не пожали Своя Син, но Го даде за нас, Който каза: Драго ми е, Боже мой, да върша Твоята воля.

Много обиталища?

Рой Хил

В Йоан 13 с живи подробности се описва травмата на учениците, когато се изправят пред многото предизвикателства на последните им дни с Господ Исус. Рядко се случват толкова много неща само за няколко часа. Главата започва, като Той им казва, че ще си отиде от тях. Това е нещо, което те не желаят да чуят и не могат да разберат. Това е последвано и

от други обезкуражаващи неща: чувства се, че дяволът е внушил нещо в сърцето на Юда (ст. 2); очаква се акт на предателство (ст. 3); Той обявява, че не всички от тях са чисти (ст. 11); виждат Исус, че е развълнуван (ст. 21); съмнения се надигат в сърцата им (ст. 22); Сатана излиза на сцената и влиза в сърцето на Юда (ст. 27); нощ е (ст. 30); там, където Той отива, те не могат да отидат – поне не сега (ст. 33); казва на Петър, че ще се отрече от Господа (ст. 38). Затова учениците били объркани и притеснени, тъй като наистина нямали представа какво ще се случи, нито защо или кога, нито какво е тяхното участие в хода на събитията.

Следва случката с измиване на краката. Учениците се събрали, за да празнуват Пасхата заедно с Господа в стаята, която Той е избрал. Всичко било приготвено за това събитие на общение, имало вода, както и кърпа. Не бил осигурен обаче слуга, за да изпълни тази слугинска, но много важна церемония, и докато гостите осъзнавали това, никой не искал да свърши тази работа вместо другите. Несъмнено някои от учениците си го помислили, но решили да не правят нищо. Те избрали да си седят на масата, чувствайки се малко неудобно и виновно, вместо да заемат мястото на слугата и да изпълнят неговата задача за своите братя. Самият Господ Исус обаче го направил за голямо удивление на учениците, и по-специално на Петър. Той заявява категорично, че Господ не трябва да мие краката им. Спасителят търпеливо му обяснява, че това има и друго духовно значение. В крайна сметка Петър приема неизбежното, но вече едно чувство на дълбока вина се е загнездило във всички тях.

Така глава 13 завършва с малко печална нотка; всичко сякаш е срещу учениците. Има много неща, които ги притесняват и объркват и които подклаждат страха в сърцата им. И все пак глава 14 започва с чудните думи, които всички така добре познаваме: “Да се не смущават сърцата ви.” Господ Исус Христос показал, че всички

проблеми и страхове, както и пътят напред, колкото и да е неясен, трябва да бъдат оставени изцяло на Него. “Доверете ми се”, сякаш казва Той. Те вярвали в Бога и сега могли да се доверят на Този, Който е изпълненият Бог.

Днес, съвсем в началото на 21-ви век, има много неща, които притесняват благочестивите. В света се случват всевъзможни неща и много от тях причиняват дълбока скръб на вярващия, независимо дали са от политически, морален или икономически характер. Ако гледаме на естественото, ние не виждаме докъде може да ни доведе това. Ние сме натъжени и поради нашите усилия и може да ни се струва, че нашето свидетелство е отслабнало и че сме се провалили. Личното и общото свидетелство биват атакувани от Сатана, който сякаш води със значителен успех срещу нас и ние

сме притеснени. Това чувство не е нито ново, нито пък, разбира се, необикновено. Павел някога е писал: “Угнетявани сме отвсякъде”, а после от своя собствен опит и за насърчение на другите добавя: “но не сме утеснени”; а на друго място казва: “Отвън борби, отвътре страхове” (Коринтяни 7:5). Ние знаем как се е чувствал и изходът тогава е бил същият, какъвто е и сега: упование в Господа.

Господ Исус увери своите ученици, че когато си отиде, Той непременно ще дойде пак за тях и ще ги приеме при Себе Си. Целта е те да бъдат с Него за цялата вечност. Ние с голяма радост очакваме това неограничено обещание и с благодарност оценяваме Неговото благоволение. Очакваме да бъдем с Него и като Него. Там няма да има скръб, но Той ще обърше всяка сълза и всички изкупени ще споделят радостта на вечния живот, и славата на техния Изкупител.

Свързано с Неговото обещание е може би малко загадъчното изявление, че “в дома на Отца ми има много обиталища”. Той добавя: “ако не беше така, щях да ви кажа”, което сякаш превръща всичко това в нещо очаквано и необходимо за нас, на което ще се радваме във вечността. Само две от тях са в Новия Завет и двете са в Евангелието на Йоан - тук и в глава 2. Всеки от старозаветните пасаж за “дома на Отца ми” не се отнася за някаква сграда, а за домочадие или семейство. Счита се обаче, че новозаветните стихове се отнасят до определени места, и това сякаш със сигурност е случаят в Йоан 2: “Не превръщайте дома на Отца ми в разбойнически вертеп.” Това, за което се говори в Йоан 14, не може да е място на земята, т. е. за някакъв храм на земята, и в съгласие с по-горните стихове може да не е място, а домочадие или семейство, перефразирано като: “В семейството на Отец Ми има много обиталища.”

Има много предположения за обяснение, включително и следните: 1) на небето има места, определени за вярващите, и тяхното качество е основано на личната им вярност в служението тук, на земята; 2) в тези места вярващият може да расте и да се развива от едното в следващото качество на няколко етапа; 3) че докато вярващите са отхвърлени и пренебрегнати тук, на земята, то на небето има изобилие от места за всички, които идват във вярата; 4) че цялата вселена е домът и първото място е на земята, а второто на небето, така че при смъртта вярващият просто се придвижва от едното място в другото. Нито едно от тези обяснения обаче сякаш не е напълно задоволително.

И така, какво се има предвид с думата

“обиталища”? Думата се появява два пъти в Новия Завет - и двата пъти в Йоан. Вторият път е в стих 23, където Господ казва: “Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него.” В този случай обиталището е тялото на вярващия, а в тази “скиния” може да обитава не само самият вярващ, но и Отец, Сина и Светият Дух. Това обиталище е физическо тяло. Каква привилегия е да знаем, че тази земна скиния може да бъде храм на Бога. Ние знаем, че когато бъдем грабнати или възкресени от мъртвите, в същия момент нашите земни тела ще бъдат изменени в духовни тела, които ще бъдат подходящи за небето. Тези нови тела ще бъдат по подобие на Неговото славно тяло и ще бъдат свършени във всяко отношение. Няма да са подложени на остаряване, тление, болки, болести или смърт, а ще има огромен контраст между тях и телата ни сега. Настоящите ни тленни тела ще бъдат заменени от духовни, нетленни тела! Така обиталищата, за които Господ говори в Йоан 14:2, могат да бъдат възприети като новите тела, които ще ни бъдат дадени и в които ще живеем завинаги в небето.

Господ Исус говори в тази глава за Своето “отиване” и за факта, че вярващите ще Го последват. Учениците може да са се чудили как може едно такова събитие да се случи. “Доверете Ми се”, казва Той. Всичко това е предвидено, планирано и осигурено, защото в дома на Отец ще бъдем наистина у дома си в новите си духовни тела. Затова ние, заедно с тях, се насърчаваме, че за всичко е помислено, и чакаме с търпение този велик ден, когато всичко ще се открие и “Аз - казва Господ Исус - пак ще ви видя и скръбта ви ще се превърне в радост”. Господ Исус каза веднъж на своите ученици: “станете да си отидем оттук”. И наистина нашият дом не е в този бързо преминаващ свят. Божиите изкупени чада са посланници на един много посъвършен свят, където е Божието обиталище, което се пази за нас. Тези, които Бог е изкупил ги нарича “избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина” (1 Петр. 2:9). Затова и прогласяваме волята на Царя:

“Молим ви от Христова страна, примирете се с Бога”.

Въпрос: Говори ли се в Библията за някакво място или състояние на съществуване, наречено Чистилище?

Идеята за място, наречено Чистилище, е станала официална догма на вярата на Римо-католическата църква на Съвета във Флоренция през 1439 г., като отново е потвърдена от Съвета в Трент през 1548 г.

Чистилището ни представя идеята за някакво място и състояние, през което преминава човешката душа след смъртта, за да мине през очистващите огньове на Божието съдилище, което в крайна сметка ще ѝ позволи да премине в небето.

Очакването на Чистилище придава на погребенията на тези, които поддържат тази доктрина, един ужасяващ аспект. Радостта от увереността в спасението чрез вяра в Христос отсъства. Под сянката на такава доктрина, като тази за Чистилището, смъртта за вярващия не е навлизане в радостта от Божието присъствие, а навлизане на душата в едно място на неизказани мъчения. Мнозина живеят в страх от смъртта, защото си мислят, че ги очакват незнайно колко години на болка и страдание в Чистилището. Колко трагично е, че милиони страдат поради това лъжливо учение, а в същото време Христос е платил за тяхното изкупление напълно - само да повярват и да се доверят на Него и делото Му на Голгота! За тези, които учат и вярват в тази лъжлива доктрина, не съществува разлика между огъня на Чистилището и огъня на ада, освен във времетраенето.

И в добавка към перверзността на тази доктрина е причинният аспект, който е наречен “златна мина”. За да избегнат огъня на Чистилището, верните последователи трябва да платят за молитви, които да бъдат казани заради починали техни близки, които вече се предполага, че страдат в него. Молитвите на свещеника, специални меси и други религиозни служби могат дори да бъдат платени преди смъртта от тези, които се страхуват от дългите страдания в огъня на Чистилището. След смъртта се изцеждат пари от скърбящите роднини и приятели, за да платят за месите, които да бъдат казани с цел да се съкрати периодът на мъчение в Чистилището. Не е тайна, че с тези пари мнозина от свещенослужителите злоупотребяват, като си отварят лични пенсионни фондове или ги използват за лична облага (вижте Петдесет години в Римската църква от отец Чиникуи).

Но какво се казва в Библията по този въпрос? Трябва да кажем, че абсолютно никъде в Писанията не се споменава думата “чистилище”. За да има учение върху определена доктрина, трябва да има и ясна библейска подкрепа, а в този случай няма такава. Една книжка, която била издадена в подкрепа на съществуването на Чистилище, цитира Матей 12:32: “И ако някой каже дума против Човешкия Син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Светия Дух, няма да му се прости, нито в тоя свят, нито в бъдещия.”

В книжката се обяснява, че по подразбиране

този стих учи, че трябва да има грехове, които могат да бъдат простени в “бъдещия свят”. Това обаче изцяло се отрича от ясните стихове, които учат, че съществуването на Чистилище не е възможно: “Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме

е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота” (Йоан 5:24). Защото за грешника, който чуе думите на Господ Исус и повярва в Отец, Който Го е пратил, има вечен живот. Забележете също, че за такъв човек няма и осъждение: “днес ще бъдеш с Мене в рая” (Лука 23:43). Не е имало и Чистилище за разбойника на кръста, а по-скоро моментално изпълнение на обещанието: “днес ще бъдеш с Мене в рая”. Това важи и за всеки грешник, който се е доверил на Христа и се е покаял за греховете си. Когато Господ Исус извика на кръста “Свърши се” (Йоан 19:30), с това се отвори пътят за спасение по благодат. Тези думи на Господ Исус от кръста се отнасят до делото на изкуплението за греховете. На кръста Той плати всичко и няма нужда повече да се плаща. “Понеже, казвам, се одързостяваме, то предпочитаме да сме отстранени от тялото и да бъдем у дома при Господа”, заявява Павел във Коринтяни 5:8. Във връзка с този стих можем да си зададем въпроса: “Къде е Господ?”. Господ не е в Чистилището, а на небето, както и всички простени грешници, които са се доверили на Него!

“Сега прочее, няма никакво осъждение на тия, които са в Исуса Христа” (Римляни 8:1). Ако си в Христос, няма нищо и никой, който може да те осъди.

“Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправолюбните, за да ни приведе при Бога” (Петрово 3:18). Няма нужда от повече страдания за греховете от страна на истинските вярващи, тъй като Христос веднъж е умрял за всички.

“И греховете им и беззаконията им няма да помня вече” (Евреи 10:17). Ето едно категорично изявление от Бога за грешниците, които положат упованието си в Господ Исус. Като решителен акт на волята Си, Той вече няма да помни греховете на вярващия.

Доктрината за Чистилище изопачава Писанията, изкривява делото на Господ Исус на кръста и прави хората нещастни и несигурни във вярата си. По своята същност доктрината за Чистилище превръща Божиата справедливост в пародия, като кара хората да плащат отново за нещо, за което вече е било платено от Господ Исус. Това е подигравка с Бога и Неговия план за спасение и с кръста на Христос. Чудесно е обаче, когато човек, който е бил научен да вярва в тази доктрина, открие ужасната грешка и получи облекчението и славата на истината, че когато умре, той отива направо в небето, ако преди това се е примирил с Бога чрез покаяние и вяра в спасителното дело на Господ Исус Христос.

Идващото Духовно Тяло

Хр. Ръсовски

Необходимостта от духовно тяло

Но защо точно телесно възкресение? Защо да не приемем просто чист дух? Защото тялото не е затвор на душата, но принадлежи на духовната същност на човека, защото без тяло човекът е гол - стига само, облечени с него, да не се намерим голи (II Кор. 5:3).

Защото дори и тук, долу, земното тяло бе замислено от Твореца да бъде храм за Духа и затова то не може да бъде изоставено. ("И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас." И още: "Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога?", Римл. 8:11, Кор. 6:19.) Защото чрез греха стана отделяне на духа и душата от тялото и в резултат на това, ако няма възкресение на тялото, то нещо от последиците на греха ще остане в изкупените. Но Бог сътвори човека като цяло и пълноценно творение и като такова ще го изкупи. Ако единствено духът остане безсмъртен, това ще е само частично продължение на живота, следователно и частично изкупление. Бог не изоставя делото на Своите ръце: материята също е обмислена и сътворена от Неговата мощ като Създател. Затова нито една част от Неговите изкупени не ще остане в плен на смъртта. Само по-такъв начин смъртта ще бъде погълната победоносно.

"Погълната биде смъртта победоносно. О, смърте, где ти е победата? О, смърте, где ти е жилото? Жилото на смъртта е грехът, и силата на греха е законът; но благодарение Богу, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос." И още: "Защото ние, които сме в тая

телесна скиния, като обременени, стенем; не че желаем да се съблечем, но да се облечем още повече, за да бъде смъртното погълнато от живота." Ще погълне смъртта завинаги; И Господ Бог ще изтрие сълзите от всички лица, И ще отнеме укора на людете Си от цялата земя; Защото Господ е изговорил това. От силата на преизподнята ще ги изкупи, От смърт ще ги избавя. О, смърт! где са язвите ти? О, преизподньо! где е погубителната ти сила? (I Кор. 15: 55-57; II Кор. 5:4; Исая 25:8; Осия 13:14). Не се говори, че трябва да бъдем избавени или изкупени **от** тялото, а се казва изкупление **на** тялото. ("И не то само, но и ние, които имаме Духа в зачатък, и сами ние въздишаме в себе си и очакваме осиновението си, сиреч изкупването на нашето тяло", Римл. 8:23.) Затова Христос говори за възкресението на мъртвите като за Свое специално дело като Спасител и наистина Той е възкресението и животът. ("Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее", Йоан 11:25.) И още: "Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец, Който Ме е пратил, и Аз ще го възкреса в последния ден" (Йоан 6:44). "Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден" (Йоан 6:54, сравни с 39; 5:28, 29).

Реалността на духовното тяло

Въплъщението или овеществяването е завършекът на Божия план за спасението и изкуплението на човека. Новото небе и новата земя пред великия и бял престол (Откр. 21:1; срав-

ни с 20:11-15). Материята и природата ще бъдат преобразени изцяло, а духът и душата ще бъдат облечени в нови духовни тела.

Началото на това преображение е денят, в който Господ Исус възкръсна. Възкресението на Този, който ще наследи всичко, е гаранция за новото небе и новата земя. В Неговото възкръснало тяло материята за пръв път доби ново изражение (Йоан 20:27 и специално Лука 24:39-43) и това стана в едно определено време от историята на нашето спасение, което е и гаранция за бъдещата промяна. В това отношение Христос е първият плод (Кор.15:20, 23). Цялостното преобразяване на небето и земята почиват на възкръсналото тяло на Изкупителя; и след великия бял престол ще се изяви в Него цялата красота и могъщество на един нов живот. Затова последното и най-важното, като резултат от възкресението, е следното: “Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум”; и още: “А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда” (Ис. 65:17; II Петр. 3:13).

Реалността на това духовно тяло откриваме най-осезаемо във възкръсналото тяло на Исуса Христа. То може да се види с очи (Лука 24:40) и да се пипне с ръка (Лука 24: 39; Йоан 20:27). То може да се храни с мед и риба (Лука 24: 41-43; сравни с Д. Ап. 10:41); а и сам Господ свидетелства, че то има плът и кости: “Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че Съм Аз същият; попишайте Ме и вижте, защото дух няма мяса и кости, както виждате, че Аз имам” (Лука 24:39). Гръцката дума *ostea*, означаваща кост, е употребена и в Йоан 19:36 и Евр. 11:22. Погрешно е учението, че възкръсналият Христос няма в действителност тяло, а единствено се преобразява чрез Своята Сила, и че Той е чист “дух”, който е взел възкресенското тяло единствено за да стане явен пред човеците. Това директно противоречи на Лука 24:39, където Господ категорично казва, че Той не е “дух”. Ако приемем за вярно гореописаното схващане, че Христос е дух, без плът и кости, то в такъв случай, вместо да каже на учениците “защото дух няма мяса и кости, както виждате, че Аз имам”, Той трябваше да им каже: дух не може да има мяса и кости.

Но възкръсналият Христос е образ на всички изкупени, които ще застанат пред небесния

престол: “Възлюбени, сега сме Божи чада и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е” (Йоан 3:2, Римл. 8:29). Телата на всички изкупени ще се преобразят съобразно Неговото: “Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло” (Фил. 3:21; Кор. 15:49).

Стихът от Кор. 15:50 не противоречи на казаното досега, защото, както се вижда и от контекста, Павел говори в този стих само за непрославленото тяло, чиито плът и кръв не могат да наследят Божието царство. Както и следващите стихове потвърждават точно това, че смъртното трябва да се облече в безсмъртие и тленното да се облече в нетление (който не подлежи на тление, гниене - Български тълковен речник, София, 1976) Наистина за новото тяло се говори, че ще бъде духовно тяло, но това не означава, че то ще бъде изцяло нематериално и ще бъде само дух. Както и в случая с тлените тела: те са одушевени, но това не означава, че ние сме само от душа. И в двата случая с духовните и одушевените тела се индикира основната природа на тялото. В земното тяло доминира душата, а в небесното – духа. Но промяната от едното в другото не се състои в оставяне настрана на материалното, а точно обратното – в изменение на материалното и превръщането му в материя с нови свойства. (Защото това, тленното, трябва да се облече в нетление, и това, смъртното, да се облече в безсмъртие. А когато това, тленното, се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово... Кор. 15:53-54.) Не отнето, така че то да престане да съществува, а промяна на тленната материя и превръщането ѝ в безсмъртна и нетленна: “Понеже в тоя дом и стеном, като ожидаме да се облечем с нашето небесно жилище, стига само, облечени с него, да не се намерим голи. Защото ние, които сме в тая телесна скиния, като обременени, стеном; не че желяем да се съблечем, но да се облечем още повече, за да бъде смъртното погълнато от живота” (II Кор. 5:2-4). Но природата на тази промяна е напълно необяснима, тя е едно чудо и може да бъде разбрана единствено във вечността.

Поради реалността на небесното тяло Писанията говорят за възкресяването на телата от гробовете: “Недейте се чуди на това; защото иде

час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане” (Йоан 5:28, 29). Това унижено тяло ще бъде прославлено: “Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло, по упражнението на силата Си да покори и всичко на Себе Си” (Фил. 3:21). Това смъртно тяло ще бъде променено и съживено: “И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас”(Римл. 8:11); това тяло, посято в тление, ще възкръсне нетленно и безсмъртно (1 Кор. 15:42, 43, 53, 54; сравни с Йов 19:25, 26).

Но ако кажем, че няма духовно тяло и няма директна връзка между сегашното и бъдещото тяло, защо тогава трябва да се отворят гробовете при възкресението? Защо изобщо ще има възкресение, след като новото тяло ще бъде съвършено различно, няма да бъде същото, няма да е това, което е било посято в гроба? Не! Трябва да има връзка между старото и новото тяло, връзка не само на душата и личността, но и на тялото.

В земните тела атомите са в постоянно движение и на всеки седем години тази тленна материя се изменя и обновява. В края на първите седем години тялото не е същото, каквото е било в началото. До края на нашия живот то се променя седем пъти, а може би и повече. От раждането до зрелостта и от зрелостта до смъртта то си остава в човешка форма въпреки фрапирщите изменения на микрониво. Посредством силата, дадена от Създателя, душата непрекъснато изгражда материята, взета от Природата, която душата съживява, направлява и моделира във вид, съответстващ на нейното естество.

По такъв начин дори и в тленното тяло, бихме казали, решаващият елемент не е материята, а изграждащата сила на душата; въпреки това в старото и разпадащо се тяло трябва да има някакъв неразрушим елемент, който при възкресението и промяната ще бъде облечен в небесно жилище (II Кор. 5:2). Такъв неразрушим елемент е информацията. Според законите на информатиката тя има нематериален характер. На много места Божието Слово потвърждава, че цялостната информация за нас произхожда от Твореца и тази информация е винаги пред Него

(Пс. 139, Малхия 3:16-18). Само по такъв начин е възможно да се обясни връзката между старото тленно тяло и преминаването му в бъдещо прославлено тяло.

Не е възможно да се формира ясна концепция за това какво ще представлява небесната материя. Тук е възможно само използването на символичен език. Все едно да сравним тленното земно тяло с графита, който е черен и крехък, и да го съпоставим с диаманта, който може да се получи от графита при специални условия. При висока температура графитът се изпарява до газ и след като кристализира при високо налягане, се получава диамант, който е чудно красив, прозрачен и извънредно твърд. И графитът, и диамантът са от един и същи елемент – въглерод! Но разположението на електроните в кристалната решетка определят и външния вид на материята. Същите електрони, изграждащи графита, се разпадат при изпаряването, но те продължават да си бъдат електрони на графита, после в покъсен етап те отново се събират и кристализират в друг вид материя – диамант. Но колко различен е той от графита! С този прост пример можем само съвсем бегло да покажем възможностите на Божия замисъл в Неговото творение. Неизмеримо по-велики ще бъдат възкресението и промяната на нашите смъртни тела, когато “сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа” (I Сол. 4:16, 17).

По такъв начин всички човешки гробове стават нива, в която е посято за деня на възкресението, и тези, които са Христови при небесната роса, ще възкръснат в славните тела, както и пророк Исаия е казал:

“Твоите умрели ще оживеят; Моите мъртви тела ще възкръснат. Събудете се и запейте радостно вие, които обитавате в пръстта, защото росата Ти е като росата по тревите, и земята ще предаде мъртвите.”

ВОДНОКРЪЩЕНИЕ

След възкресението си, преди да се възнесе на небето, за да седне отдясно на Божия

Георги Ръсовски

престол, Господ Исус каза на учениците си: "Идете прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги научите да пазят всичко, що съм ви заповядал" (Матей 28:19, 20). Тази заръка се спазваше и се спазва от верните Божии чада и до днес. Това е заповед на Господа Исуса. Кръщението във вода (има предвид само цялостното потапяне във водата, образ на погребване) е неделима част от спасението чрез вяра в Исуса. То има своя духовен смисъл и е свързано с името на Отца и Сина и Светия Дух, т.е. с пълнотата на Бога. Това е нещо като сключване на завет за вечни връзки. И сам Господ Исус каза: "...това е Новият завет в моята кръв..." (Лука 22:20). Самият Нов завет в Исуса има своя израз на договор чрез извършване на действия, които ни определят като страна, която е дала своето съгласие или подпис.

След като са направени първите няколко стъпки, чрез които се приближаваме към Бога, т.е. вяра, покаяние, молби, прощение, изпълване със Светия Дух, и като нови създания в Христа правим още една стъпка – да се покоряваме на Неговата воля и в кръщението с вода.

Господ, който е ръководителят и изпълнителят на нашето цялостно спасение, е премислил всичко и знае какво е потребно да се извърши и от нас, тъй като Той е извършил всичко, що е потребно от Негова страна, а към нас е отправил заповед да се кръстим във вода - без отклонение или поправки. Ние може и да не разбираме какъв е смисълът на това дело (кръщението), но като послушни чада ние сме длъжни да го извършим.

Всеки, който критикува или коригира, или не изпълнява тая заповед на Господа Исуса, не се ръководи от Светия Дух и не се покорява на Бога. Преди да дадем някои допълнителни пояснения, нека да цитираме това, което са казали апостолите:

"Или не знаете, че ние всички, които се кръстихме да участваме в Исуса Христа, кръстихме се да участваме в смъртта Му? Затова чрез кръщението ние се и погребвахме с Него да участваме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот. Защото, ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение, подобно на Неговото... И ако сме умрели с Христа, вярваме, че ще и да живеем с Него" (Римляни 6:3-8).

"Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли" (Галатяни 3:27).

От прочетеното разбираме, че кръщението не е форма или обряд, или някакъв ритуал, който може да бъде пренебрегнат, но по смисъл и съдържание е дело, което

има своите последици в настоящето и бъдещето. Апостолът е подчертал, че:

1. Кръщението е наше участие в смъртта на Исуса;
2. Съединяване с Исуса чрез смърт, подобна на Неговата;
3. Погребване с Него;
4. Обличане с Христа;
5. Възкресение, подобно на Неговото;
6. И ще живеем с Него.

От това става ясно, че кръщението има дълбокия смисъл на духовна сила, която ни свързва с Този, който е дал живота си в жертва за нашето пълно спасение. И тази връзка е необходима не само за сегашния живот в тялото, но тя продължава и за онзи ден, когато мъртвите тела трябва да възкръснат за вечен живот с Исуса Христа. От друга страна, кръщението е и в името на Светия Дух, което Го включва като договаряща страна в Новия завет. Цитирам:

"И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите..., ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас" (Римляни 8:11).

Задължението, което поема върху себе си Светият Дух, е да възкреси нашите смъртни тела в определения ден на възкресението. И така, "...като участници във възкресението сме чада на Бога" (Лука 20:36).

Сега вече разбираме от колко голямо значение за спасените души е водното кръщение. То засяга нашето тяло. Силата на Животворящия Дух чрез кръвта на Христа най-първо освобождава от връзките на греха и смъртта нашите мъртви души, за да станем "жива душа". Но телата са още подчинени на смъртта и те умират и се посяват в пръстта, макар че душите ни имат вечен живот. На второ място и телата ни следва да бъдат развързани от връзките на смъртта и въведени във вечен живот. Затова водното кръщение е първата стъпка към възкресението. То е определено за възкресението на телата ни, а не на душите ни, защото душите са били вече възкресени, когато сме били родени от Бога чрез вяра в Исуса Христа, така както това се разкрива в Притчата за блудния син.

Щом като водното кръщение има толкова голям смисъл за вярващите, безотговорно ли е да го пренебрегваме или подценяваме?

(3) Животът на Трайко Порецов

Продължение от бр. 4/2005

Божите изявления

“Никой никога не е видял Бога.” “Сега виждаме нещата неясно като в огледало, а тогава ще Го видим както е.”

- Бог няма да се яви на бял кон, та да го видим, но Той с Духа си действа в тебе и го усещаш.

- Когато те изобличава, ставаш като мокра кокошка. - Това сравнение Трайко придружаваше с жестове, които даваха на слушателя действителна представа за съкрушения човешки дух от Божието изобличение. - Ще те нападне умиление и ще плачеш като дете! За изясняване на това преживяване Трайко разполагаше с изобилни примери за покаяни човече, чиито покаяния той разказваше с неподражаема живост и вещина, а такива хора той беше виждал доста. В такива случаи винаги взимаше и примери от Божието Слово. Често даваше за пример обръщението на апостол Павел и онова на трите хиляди на Петдесетница.

Трайко особено настояваше за действително новородение. Той можеше да поясни какво е онова усещане, което чувства душата, когато се новороди.

- Както детето търси майчината гръд и мушка своята главичка там, за да бозае, така и онзи човек, който се роди от Духа, търси да чете и да слуша Божието Слово и да се моли. Той обича братята и е готов на жива жертва, има доверие в братята за всичко.

Действителното растене в благодатта - учеше Трайко - става чрез постоянно пребъждане в общение с Бога. Неговият личен опит служеше като най-доброто наставление. Тук са нужни истински наставници, казваше той, които наистина да познават Бога, ако някой не познава Бога, как ще учи другите?

- Посещава ли те Господ? - питаше той ония, които казваха, че са новородени, и отваряше Песен на песните, за да представи какво е Божието посещение за душата, как то се усеща.

Книгата Песен на песните беше най-любима-

та книга на Трайко, после Псалмите и след това личните преживявания на проците и на всички, чиито имена са написани в Книгата на живота.

С примерите от Песен на песните той показваше на слушателите как се отваря душата пред Божието присъствие — онова благо смущение, което тя усеща, и онази скръб, която изпитва, когато Го няма, онова търсене на Неговото лице — и чувството на любов към Него, което обзема душата, когато го улови!

За Трайко книгата Песен на песните е една аналогия за любовта и живота на душата към своя Спасител, както между младоженеца и невестата.

“Нека ме целуне с целувките на устата си.”

“Както е ябълката между дърветата на сада, така е и възлюбленият ми между синовете.”

“Черна съм, но хубава, Ерусалимски дъщерри.”

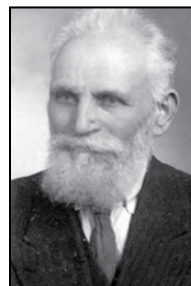
„Красиви са твоите бузи с плетенки и шията ти с огърлицата.”

„Подкрепете ме с млинчета, разхладете ме с ябълки.”

Между Божиите чада у нас и до днес (*биографията е написана през 40-те години*) не съм срещнал нито един да тълкува Песен на песните.

Повечето християни и проповедници отбягват тази книга. Не е ли това едно свидетелство за един вид духовно състояние? Не са ли някои християни евнуси в Истината?

“Докато царят седи на трапезата си, нардът ми издава благоуханието си.” За да предадем увлечението на Трайковата душа и сърце в образите на тази книга, ние трябва да напишем томовете книги.

Спас Стефанов
дал началото и на
сп. „Духовно
Слово”

“Възлюбеният ми провря ръката си през ключалката на вратата и сърцето ми се смути за него. Аз станах да отворя на възлюбения си, но възлюбеният беше се оттеглил, отишъл си бе! Извиках: не бях на себе си, когато ми говореше!

Потърсих го, но не го намерих.”

Всичко това Трайко обясняваше живо и образно като своя преживелица. И така беше! Той знаеше коя е наградата, за която апостол Павел говори, „че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ” (Рим. 8: 38, 39).

Любовта Божия! Каква е тази любов? По какъв начин човек може да я притежава? В човека ли е тя и чака само да бъде събудена?

На тия въпроси Трайко отговаряше с една увереност, свойствена само за хора, които от личен опит познават нещата, за които говорят. “Всичко е от Него, чрез Него и за Него.” Всеки човек е пустиня - казваше той, - и щурак, добавяше. Ако Бог не се смилеше над човека, всички сме загубени, но той ни възлюби в Христа Исуса. Той ни е избрал, повикал и открил себе си нам. Той не се стремеше да обяснява богословската страна на тази истина, не търсеше оправдание в човешкия разум, който не може да схване Божията абсолютна воля. Трайко се стараеше главно да доведе душата при Бога като при един източник, който дава вечен живот на всички.

Изцеления и помагания

Истински живата работа на един християнин винаги бива придружена с помагания. Подобно на нашия Господ и учител, който ходеше от село на село и от град на град да проповядва царството Божие и да изцелява всяка болест и всяка немощ, така и неговите ученици през всичките векове до днес са светлина и сол за човечеството, умолявайки всеки един грешник да се примири с Бога.

Животът на Трайко е изпъстрен и с дела от този род.

Веднъж той свидетелствал за Господа в един абаджийски дюкян. Като го слушали работниците, един от тях - човек над петдесет години - горестно изпъшкал и казал: “А, а, ах, що да сторя, като имам 150 гроша келеш борч!” Трайко, като чул това, веднага извадил кесията си, изтърсил пред работника всичките си пари и отишъл, та събрал между братята помощ за бедния работник. Работникът след тази случка се обърнал към Господа и изповядал, че бил от дълго време краен пианица. Чичо Димитрия, тъй се казваше работникът, прекара остатъка от живота си като един от най-верните Божии чада.

В Добрич Трайко благовестил Господа Исуса на един обущар на име Тодор Муфтиев, човек интелигентен, но пелтек. Муфтиев повярвал и когато получил прощение на греховете си, езикът му се отвързал и почнал да говори свободно.

В София Трайко живеел с жена си и две доведени от първия ѝ мъж деца в един двор с други семейства. В едно от тия семейства почти

всяка вечер имало караници и бой. Мъжът, бивш кантонер, бил уволнен от работа заради убийство и прекарвал в голяма мизерия със семейството си. Жената, като гледала мирния и благ живот на Трайковото семейство, запитала веднъж жена му не може ли мъжът ѝ да намери работа на нейния мъж. Още на другия ден сутринта Трайко го запознава с търговията на стари неща. Човекът се привързал към него и скоро се обърнал към Господа с целия си дом. Христо Динев, така се наричал човекът, като намерил мир в Господа, повикал и приятеля си Димитър Димкин, с когото някога другарували като партизани, запознал го с Трайко и той със съпругата си повярвали в Господа.

По това време проповедникът на

Събрание в с. Краево, 1939 г.

През 80-те години там бяха останали само двама от вярващите. Посещавахме ги с татко и майка (Георги и Вълча Ръсовски).

Русенската баптистка църква Васил Марчев отишъл в Самоков да кръсти някои от конгрешанската църква, които били чули от Трайко благовестието. Лоши хора подбудили учениците от тамошната православна семинария да убият баптисткия проповедник. Възбудени, учениците нападнали дома, където бил отседнал Марчев, били го до смърт, но полицията дошла и го отървала полумъртъв от ръцете им, качила го в кола и го изпратила с конвой стражари до София. Трайко събрал братята да се молят за пребития брат и Господ му дал сили да оздравее.

Жената на Трайко внезапно заболяла. В това време той бил без никакви средства. Уплашен от положението на жена си, той извикал към Бога: „Господи, ти знаеш, че нямам средства нито за доктор, нито за цеврове.“ Бог послушал молитвата му и болестта изчезнала веднага.

Слухът за това достигнал до един млад калугер, който имал от дълго време телесно страдание и дал за доктори много пари, без да види полза. Като чул как жената оздравяла, се обърнал към Трайко с молба да му помогне. Трайко и другите братя отишли в хотела, където калугерът бил на квартира, коленичили за молитва и калугерът веднага оздравял, остригал си косите и не се върнал вече в манастира.

Трайко никога не е мислил да стане платен работник в делото Господне. Той имаше способности и дарба да се приспособява към различни занимания. Така в София той захванал да продава по улицата с голяма вещина дрехи и различни други вещи. Търговците оценили неговата способност и му предлагали стари мъжки палта и костюми, които той бързо разпродавал. С тази работа той припечелвал доста пари, от които заемал на мнозина нуждаещи се. Някои му давали полици срещу взетите суми. След време тази работа се прекратила и Трайко сам се намерил в нужда. Тогава той почнал да си иска заетите пари от някои. - Имаш пђлица, казвали му те. - Пђлица ли? - отговарял Трайко, ето ти пђлицата, и скђсвал пђлицата пред очите на длђжника.

През време на материалното си благополучие за него беше обичайно да намери гладен човек на улицата, да го въведе в гостилницата и да каже на гостилничаря: дай на тоя човек да яде и колкото изяде, аз ще го платя.

Трайко живееше според Господнята зарђка: „Не мислете за утре.“ Той не почиташе разумността на практичните християни, които спогаждат земното с небесното, вярата в Бога с обсто-

Неделно училище в с. Войводово, началото на 40-те години.

ятелствата на момента и времето. Той вярваше в силата Божия за всеки момент и всяко време. Когато някой брат му се оплачеше, че има да взема от някого пари и той не му ги връща, Трайко му казваше: прости му ги и Бог ще ти даде на тебе от друго място.

Веднаж Трайко вървял с един брат по улицата. Братът преживявал тежка духовна криза. Като разговаряли, Трайко го посъветвал строго, че ще пострада, ако не се довери на Бога. През следната нощ Бог потвърдил думите на своя свидетел, като казал на смутения брат: „Къде си трђгнал да търсиш помощ от хората, не съм ли аз в състояние да те храня?“ И той отишъл на работата, на която Господ го изпращал.

Последните дни на Трайко

Трайко не беше от онези Божии работници, които събират хора около себе си. В него имаше неща като от Самсона - сила за момента, като от Илия - строгост, мъчно поносима от хората, като апостол Павел - който се приспособява, но не търпи двуличиe. Поради това той ловеше хора за Христа, а те си отиваха от него, като се сливаха в среди, които дават приятно другарство и като Нефталим говорят угодни думи (Бит. 49: 21). При все това неговата сетнина не се сведе със скђб в гроба. Той имаше неколцина, които Бог беше привързал със силни уверения към делото Исусово, което Трайко защитава през целия си живот.

Когато той беше напуснат от всички и останал сам, Бог даде на един от братята едно такова свидетелство за него: „Той е мой свидетел, такђв, какђвто е.“ Този брат се привърза към него

с увереността, която получил от Бога, и впоследствие още една сестра се присъединила към тях. И Бог прибавил още няколко души към тях. Така започва едно изявление на Божиата благодат, чрез което се обърнали доста души към Господа. Както е било винаги в Божиата работа с човеците, Бог според нуждата дава сила, мъдрост и знание на своите изкупени. И тук Трайко се прояви като проповедник и наставник в пътя Господен. Той говореше Божието Слово, а неговите слушатели се назидаваха или биваха изобличавани от Словото и тогава, обливайки се в сълзи, отправяха благодатни молитви към Бога.

Чрез някои от новоповярвалите свидетелството на Божиата благодат се разнесе и по други места.

През това време един възрастен човек от конгрешаните дойде в София да търси служба, като преспиваше в стаята, където ставаха нашите събрания. Една нощ Бог му говорил по чуден начин: - Иване, пази тялото си, защото е храм Божий. - Иване, бъди свят, защото аз съм свят. Иван станал, коленичил за молитва и вече не заспал през тая нощ. На сутринта Иван стана в събранието и със сълзи почна да разказва за нощната си среща с Господа.

- Аз съм 30-годишен евангелист, говореше той, чел съм Писанията, говорил съм на хората за Бога, но сам аз не съм вярвал — не вярвах, че действително Бог е разделил Червеното море, че Бог спря слънцето в дните на Исус Навин. Тези и другите разказани чудеса в Божието Слово съм ги считал за измислица! Веднъж щях да убия един човек, но по чуден начин Бог ми попречи да не извърша намисленото от мене злодеяние. Моята душа до тая нощ беше пълна със злоба и ярост спрямо хората. Нощес Бог ме освободи - сега знам, че душата ми е спасена, защото имам мир с Бога и Неговата любов е в сърцето ми.

Тези неща Иван говореше, гласът му се пресичаше от плач, обилни сълзи обливаха лицето му, а събранието слушаше и гледаше едно рядко чудо на Божиата милост. Миналото на този човек беше познато на мнозина от присъстващите и те се радваха на сърдечната му изповед. Когато той свърши, брат Трайко каза: "Тоя човек много пъти ме е изкарвал с блъскане от събранието на улица "Солунска". С ново избухване на плач Иван стана и каза: "Да, да, правил съм това, прости ми, брат Трайко! Ти, брате, много пъти си ни свидетелствал за Истината, но ние не сме те разбирали."

Нека да споменем една от случките, при които Трайко е бил изблъскван от евангелските събрания. Един от първите евангелски проповедници почнал да чете единадесета глава от Посланието към евреите. Когато прочел думите: „С вяра Моисей, като стана на възраст, се отка- за да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха, като раз- съди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда" (Евр. 11:24). Като изслушал тия думи, Трайко скочил на крака и казал на проповедника: "Да! Като разсъди Мойсей, а ти защо кръщаваш деца, които не могат да разсъ- дят!"

Друг път той присъствал при кръщението на деца, които почнали да плачат, като ги поръсили с вода, тогава той казал: "В Писанието се казва, че тези, които се кръщават, се радват, а ето, децата плачат - не разбирате ли от това, че Господ Исус не е кръщавал деца, нито неговите Апостоли са вършили подобно нещо?"

През пролетта на 1913 година Трайко заболява и постъпва на лечение в Александровската болница, където на 5 април същата година заспал в Исуса.

Песента, която запознала Трайко с евангелистите

ПРИ ИСУСА ЕЛА

При Исуса ела.
Вярвай в Него, сега.
Той е силен, сега.
И готов е, сега.
Възприима, сега.
Да го търсиш, сега.
Да го викаш, сега:
„О, помилвай, сега.”
Ще те слуша, сега.
Опрощава, сега.
Очищава, сега.
Подновява, сега.
И облича, сега.
И обича, сега.
Не отричай, сега.
Приеми Го, сега.

ХРИСТИЯНСТВО

Неотдавна срещнах един мой познат, американец, преподавател в американски християнски колеж. Беше около празниците на Рождество Христово и по време на разговора споменах, че християнството не е религия, като си мислех, че той като преподавател в такова училище разбира този въпрос не по-зле от мен. Какво беше моето учудване, когато той ме погледна въпросително и снизходително се усмихна, като каза: “Аз за пръв път чувам, че християнството не е религия.” Беше мой ред да се усмихна, но вместо усмивка, на лицето ми се изписа безкрайна тъга. Защо ли? Спомних си думите на Господ Исус: “Ерусалиме! Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошка прибира пилците си под крилете си, но не искахте!”

Човекът е в безпътица, когато разчита на своята праведност и на своите разбирания. И ако зададем въпроса “Християнството религия

ли е?”, той би учудил не малко умове, защото хората са свикнали да говорят за езически религии, за мохамеданската религия, за будистката религия, за християнската религия. Обикновена практика е да се говори за великите религии на света - исляма, индуизма, будизма, конфуцизма, до тях нареждаме и християнството като една от великите световни религии. Като вършим това, ние поставяме християнството на един пиедестал с другите религии. Обикновеният човек е безкрайно объркан сред този богат “асортимент” от стоки. Светът е като един огромен пазар. Минавайки през него, срещаме богато украсени сергии и всеки се надвиква и те дърпа да купиш от него. Погледът ти непременно ще се спре на нещо интересно, прием, който някой от продавачите е приложил, за да привлече вниманието. Така и дяволът е много изкусен да привлича вниманието на човешката душа. Неговата цел е да се отбиеш и да дадеш ухо на това, което той ще ти предложи, както в Едемската градина: “Наистина ли каза Бог..” Така наред със

Зороастър, Буда-Гаутама, Конфуций, Сократ и Мохамед той е наредил и други сергии, на които представя Христос като велик религиозен водач.

Погрешно е да наричаме християнството религия и еднакво погрешно е да наричаме Господа Исуса Христа основател на религия.

Ние видяхме какви са великите религиозни системи по света. Проследихме развитието на различните религии. Убедихме се, че човечеството е познавало Бога от самото начало и че грешното сърце на човека отхвърля началното знание за Бога като Създател! В резултат се появяват многобожието, фалшивите поклонения и най-различни философски течения. Хората се трудят да намерят това, което не може да бъде открито; чрез търсене да узнаят онова, което е неузнаваемо. Доколкото е по силите на човека, той се стреми да задоволи очакването на душата да бъде пак в общение с Бога.

Такива са религиите по света. Сложна плетеница от пътища. И човешките души блуждаят и се скитат из техните пропасти. Това е дело на хитрия и лукав дявол. Ще признаем, голям майстор на измамата е.

Никой човек по света не може да се оправи в този хаос от пътища, препоръчващи вярно и истинско богопоклонение. А днес тенденцията в света е: не е нужно никакво богопоклонение, защото няма Бог. Но и това също е брънка от измамите на дявола, тъй като има Бог и е нужно поклонение на Бога. Това сам Бог го изисква.

Този труден въпрос вълнува не само нас днес, но той е вълнувал, както видяхме, и хората през всички времена, още от Авел и Каин. По времето на Господа Исуса, когато той, уморен от пътя, седна на Якововия кладенец, една Самарянка дойде да си налее вода. След започналия между двамата разговор става ясно, че Самарянката живо се интересува как трябва да се кланя на Бога. И за нея било много трудно да се ориентира, защото ѝ препоръчвали две места (Ветил и Ерусалим). На нейния въпрос Господ Исус ѝ отговорил: “Жено, вярвай ме, че иде час, когато нито само на тоя хълм, нито в Ерусалим ще се кланяте на Отца. Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят на Отца с Дух и Истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му, Бог е Дух; и ония,

които Му се кланят, с Дух и Истина трябва да се кланят” (Йоана 4:21-24).

Единственият, който може да ни даде правилно и вярно напътствие за пътя към Бога за поклонение, е самият Божи Син. Той затова дойде на света, за да ни яви волята на Отца. И Той го яви на Самарянката.

Поклонението е с Дух и Истина и не е нито на този хълм, нито в Ерусалим. И така, религията (под този знаменател поставям всички човешки форми на вярвания, съдържащи ритуали, тайнства, обряди и пр.) изразява ли онова служение, за което говори Господ, т.е. служение в Дух и Истина? И още: да смятаме ли, че поклонението с Дух и Истина е религия? Смятам, че тук е необходимо да разделим чистото от нечистото. Поклонението на Бога с Дух и Истина е чисто и свято, а другото - религиозното, е нечисто. Казвам, че религиозното богослужение е нечисто, защото е продукт на подбудите на заблудителни духове в грешното човешко естество. Представата на човека за Бога е лъжлива поради греха в неговото сърце. Например: по кой начин цели народи стигнаха до идеята да си направят богове от дърво, камък, злато и пред образи на животни или небесни тела да принасят в жертва мишки, прасета и живи деца, придружени с отвратителни ритуали, крясъци, нарязвания по тялото и какви ли не глупости и безобразия? Това ще наречем ли служение с Дух и Истина? Отговорът ще бъде винаги НЕ! А ще го наречем ли религия? Да, това е религия. Оттук правим извода, че религията е лъжливо богопоклонение в резултат на греховното естество на човека, подчинено на закона на смъртта и греха. А това състояние се нарича простичко - ТЪМНИНА.

Тогава служението на Бога с Дух и Истина не може да бъде религия и не е религия. То е откровение от Бога. Такова служение, което е под прякото действие и ръководство на Божия Дух - Духът на Истината, е служение с Дух и Истина и това е откровение от Бога, т.е. СВЕТИНА. Само това служение ни приближава до Бога, това е единственият верен път, спасителният път за вечен живот. Той е съвсем различен от всичките религиозни пътища. Можем да ги определим по следния начин:

1. Религия - поклонение от човешки хрумвания за Бога.
2. Откровение - светлина от Бога чрез Божия

Син за истинско поклонение на Отца.

Словото Божие, пръснато по целия свят, дава силна светлина върху човешкото съзнание. Сега е много трудно да се намерят човечи, които да казват, че образ, направен от техните ръце, е Бог. Тази груба форма на невежество, от която дяволът се е ползвал хилядолетия между народи и племена и която е дала в негова полза плодове, сега я няма. И затова дяволът сега си служи с по-изтънчени методи, т.е. пипа с меки ръкавици, когато плете паяжината на измамата всред вярващите. Думата “религия” не е изхвърлена от речника на много вярващи и нейното присъствие или употреба говори ясно, че светлината на откровението липсва. Второто нещо, за което говори нейното присъствие, е, че тя е дълбоко вкоренена по смисъл и съдържание в богослужението на мнозина, наричащи себе си християни. Това е нещо като печат на дявола, че тази продукция е негова.

Както вече казахме, грубото и невежо разбиране за Бога е изоставено заради евангелското благовестие, което ни дава вече истинска светлина за Бога. Дяволът не може повече да твърди, че едно златно теле е Бог, но може друго да направи - какво?

Ако чистото евангелско служение и благовестие за Исуса е миро с чудно ухание на живот и божият служител е мироварец, то неговата работа за Господа е чудно хубава. Но дяволът неистово иска да развали това миро и да развали уханието му. И той го прави, но как? Проповедникът казва: “Умрелите мухи правят мирото на мировареца да вони.” Щом дяволът успее да хвърли или да постави в мирото умряла муха, той вече е успял в целта си да развали хубавата работа на мировареца. Така че умрялата муха е поначало чуждо на мирото тяло и още - тя е мъртва, т.е. в нея има елемент на смърт. Така че днес прийоми на дявола са да вмъкне в чистото служение нещо малко от себе си, нещо, което носи белега на греха и смъртта, и тогава това чисто служение на откровение изгубва своя образ и става религия.

Именно това чуждо тяло, елемент от врага, може да бъде:

- вмъкнати човешки корекции и правила в служението на вярата,
- неразбиране на Истината,
- криви тълкувания и обреди; поправка в

спасителната Божия наредба, ритуали и методи, улесняващи вярващите, и още куп безполезни неща обезсмислящи спасителното Божие дело.

Всичко това се прави не с грубата тенденция да се събори вярата на вярващите, а да се улесни, поощри и подпомогне тяхното служение. С други думи, скрити, лукави намерения, облечени в одеждите на благочестието, т.е. отречени от силата му. Така че дяволът се преправя на светъл ангел с “добри намерения” като вълк, облечен в овча кожа. Ще повярва ли някой на вълка, че облича овчата кожа, за да стане овца? Така че, ако вълкът облече агнешката кожа и се вмъкне в стадото, то неговото намерение не е да стане овца, а да изяде по-лесно овцете. Това е задачата на дявола и на неговите служители. “И ако Сатана се преправи на светъл ангел, не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата” (2 Кор. 11:14, 15).

Всичко това прави присъствието на неприятеля в служението на вярващите невидим и неразбираем. Това е един опасен враг. Врагът имитира, фалшифицира, предлага лъжата за истина в името на Исуса. Насърчава човеците да вярват в Бога, но малко по-различно. Да търсят Бога, но не така, както учи Светият Дух, а това е достатъчно, за да завони мирото на богопоклонението и да удари своя печат “религия”.

Сам Мойсей предупреждава израилтяните: “Внимавайте да вършите всичко, що ви заповядвам, да не притуряш на него, нито да отнемаш от него” (Второз. 12:32).

Истинското богопоклонение оприличихме на благовонно миро, чисто и неопетнено. То така е описано и в Святото Божие Слово - като миро на помазание. В Псалом 133 се казва, че с това миро е бил помазан Господния първосвещеник Аарон. То е било приготвено от специални ароматни вещества и в Мойсеевия закон е било строго забранено да се употребява за други цели и да се помазват други служители с него. Освен тази забрана има и още една особено подчертана забрана. При помазание с мирото да не се помазва човешка плът, а само главата (и то след като е покрита с ленена митра) и одеждите на свещеника. Това ще рече, че в чистото служение на Духа не трябва да се вмъкват каквито и да било дела и разпоредби от всякакъв вид, продукт

на човешка мисъл, преценка, съображения, мъдрувания, които поначало са дело на плътския човек. В мъдрите човешки притурки има плътско, греховно, лъжливо съдържание. Така казва и пророк Еремия 8:8: “Човеците казват: Ние сме мъдри, и законът Господен е с нас! Ето, наистина и него лъжливото перо на книжниците е обърнало на лъжа.” Божественото не търпи притурки от греховния човек. Забърка ли се човек (а зад него е дяволът) в святиите Божии изявления, т.е. в благовонното миро, то последното веднага изгубва своята божествена святост и започва да вони поради присъствието на умрялата муха. Истинското богопоклонение се разваля и започва да вони на религия. Такава смрад не може да бъде приета от Бога. И когато човек принася своето поклонение пред Бога, то трябва да има приятното ухане на присъствието на Светия Дух, а ако то липсва поради присъствието на дявола, т.е. умрялата муха, ще бъдат ли приети твоето поклонение и твойят принос от Бога? Обърни внимание какво поднасяш на Бога!

Навремето особено силно в някои части на света се говореше против религията, като се представяше като чиста измама. Сега пък се говори, че всички религии са еднакви и трябва да ги приемаме такива, каквито са, сиреч да има толерантност. Поради тази причина във Великобритания наскоро излезе указ да се премахне надписът - “Аз (Христос) Съм Пътят, Истината и Животът”, сложен пред евангелските църкви и публичните места. Наред с тази толерантност дяволът разиграва и друга сцена, тази със сектите. Не че сектите са нещо по-различни от религията. И едните и другите са лъжа и водят към погибел. Така хората не знаят в какво да вярват и в какво да не вярват, а може би най-добре е изобщо да не вярват. Целият този

хаос не предвещава нищо добро, но единствено ухае на “мерзостта, която докарва запустение”, за която говори пророк Даниил. Хората свързват религията с Бога и понеже религията е

пълна с лъжи и престъпления, то те ги преписват на Бога, докато Бог няма нищо общо с религията,

както пояснихме по-горе.

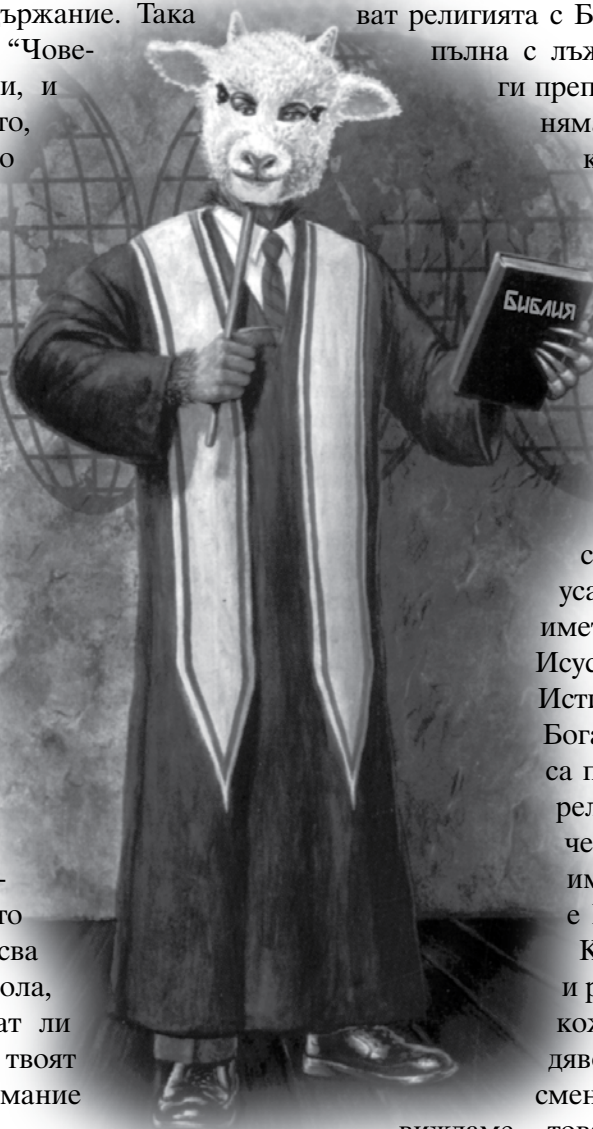
Ето, и това е измама, дело на дявола. Човеците викат против Бога за дела, които самите те са сторили, като са слушали гласа на дявола. Служителите на дявола са между човеците, могат да бъдат облечени с одеждите на свещеници и служители на Бога и Исуса Христа. Те говорят от името на Бога и проповядват Исуса Христа, но не според Истината. Те не са пратени от Бога, нито го познават - те са проповедници на лъжи, на религия и делата им говорят, че това е така. Там, където има грях и измама, там не е Господ.

Когато хората се осъзнаят и разберат, че под агнешката кожа се е укривал вълк, то дяволът не закъснява да смени кожата си. Както

виждаме, това се случва в днешно

време. Дяволът отдавна е сменил агнешката кожа на религиозен измамник, след като доста дълъг период от време надаваше оглушителен вой срещу религията, обличайки друга кожа, наречена атеизъм, т.е. безверие, безбожие. Днес дяволът стана много толерантен към всички прояви на греха - съмнителни международни институции прокарват закони, които са в пълно противоречие с християнските принципи и Божествените норми на нравственост.

Срещам хора, които доскоро твърдяха за себе си: “Аз съм дълбоко религиозен или набожен”, а днес се срамуват от това и казват с глупава гордост: “Аз съм атеист”. Какво особено са направили тия човеци? В действителност те не са направили нищо за себе си. Просто са

излезли от кожата “религия” и са се вмъкнали в кожата “атеизъм”, за да са по-модерни. Това са нещастни погинали души. Вълкът или змията си сменят кожата, но нрава си не. От това следва, че дали са религиозни, или са атеисти, е все едно. Ти си човек на тъмнина, безпътица и погиващ грешник. И атеизмът е друг вид религия.

Нека имаме предвид, че от създанието на света, когато се облече в образа на змията, до днес дяволът е сменил няколко пъти кожата си и тази на атеизма не е последната. Когато Господ Исус беше на света, Той разпознаваше дявола по действията му, макар че изкусителят идваше при него в различни образи. В откровението на Йоан се говори за едно действие на дявола между човеците в следния вид: “И видях звяр, който имаше агнешки рога, а говореше като змей.” Агнешките рога са само за маскировка, а езикът му е език на змия.

Всички тия действия на дявола имат за цел да прикрият истинския му образ. В създадените противоречия между религията и атеизма има само една-единствена цел: да се заангажират човешките души в проблеми, които никога не се разрешават, и да погинат в хаоса на безпътицата. И в това той успява.

Езикът на старовременната змия, която е дявол и сатана, е раздвоен. Когато говори за Бога, лъже, и когато говори против Бога - пак лъже. Защото е лъжец и на лъжата баща (Йоана 8:44).

Кога поклонението е с Дух и Истина?

Господ Исус определя поклонението, като посочва най-първо Бога, на когото ще се покланят истинските поклонници - Бог е Дух. От това следва да се разбере, че поклонението трябва да бъде духовно, а не материалистично, нито обредно, нито видимо. Освен това истински поклонник е този, който се кланя на Бога с Дух и Истина. Тук пак се потвърждава, че поклонението е духовно, т.е. с Дух, а не с външни видими форми. А щом поклонението е с Истина, не може да бъде по начин, измислен от човеци, тъй като човеците са грешни и лъжливи. Тук трябва да бъде ръководеща силата на Духа на Истината, а това е Св. Дух Божий. Той обхваща в своята личност двата елемента - Дух и Истина, така че стигаме до правилния извод: поклонението на Бога е правилно, когато

се извършва от действието и под ръководството на Духа на Истината в сърцата на истинските поклонници.

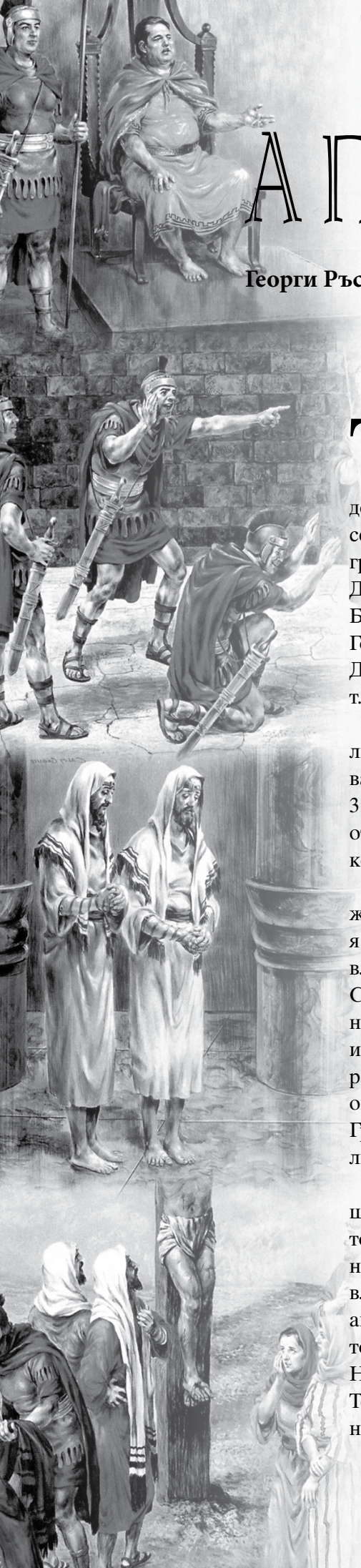
Щом като поклонникът е така зависим от Духа на Истината, трябва да насочим вниманието си и върху поклонника. Господ Исус определи, че поклонникът трябва да е истински, за разлика от тия, които се кланят на Бога, но не са истински. Например Авел се поклони Господу и принесе жертва. И Господ погледна благосклонно на Авела и на приноса му, и Каин се поклони Господу, и принесе жертва, но Господ не погледна така на Каина и на приноса му. Авел беше приет, а Каин отхвърлен - защо? За Авел се казва, че беше праведен, т.е. имал е свят живот. А Каин беше неправеден.

Така че, за да бъде поклонникът истински, той трябва да има свято състояние. Това е много важно. Духът на Истината работи, учи, съветва и присъства в сърцата на тия, които Той е осветил.

Истинското поклонение на Бога е всъщност един неспиращ пребъдващ живот в присъствието на Бога.

Така, както Господ рече на Самарянката: “Водата, която аз ще ти дам, ще стане в тебе извор на вода за вечен живот.” Смисълът на тези думи е: Светият Дух, който аз ще ти дам, ще произведе в теб един непрекъснат живот на познаване на Бога. Защото човешко сърце, в което грехът царува, не може да бъде истински поклонник. Такъв не може да се кланя на Отца с Дух и Истина, по простата причина, че Духът на Истината който създава това поклонение, липсва. Трябва да се заличи грехът. Грешникът трябва да се върне при Бога, както стори блудният син. Чрез покаяние и вяра единствено в Господа Исуса Христа, единствения посредник, чрез когото грешникът може да се примири с Бога и да бъде в мир с Него. В противен случай остава едно вечно осъждение.

А ПОСЛЕ ЩО?

Георги Ръсовски

! Дошъл съм на света,
намирам се на път.
Моите дни летят,
отива тоз живот...
А после що?

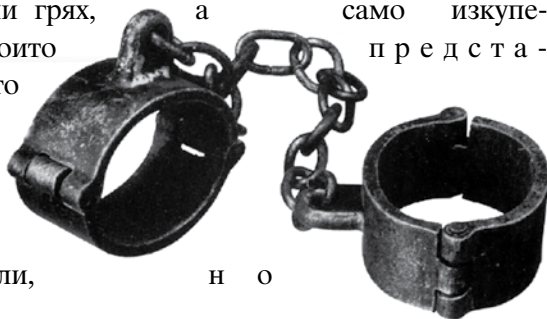
СПАСИТЕЛНОТО ДЕЛО НА БОГА (новорождение)

Това е дело, което засяга всеки човек като личност. Всеки поотделно е отговорен пред Бога и следователно и избавлението е лично. Ако Божието дело на Голгота засяга целия свят, от създанието до самия край, то примирението ни с Бога е индивидуално. Никой не се ражда за сметка на друг. Затова Господ уеднаквява спасението ни от греха и смъртта с едно раждане от Бога, наречено още **НОВОРОЖДЕНИЕ**. Новородението е другата половина на спасителното дело на Бога. Първата половина е видима и явна за всяко око, това е разпнатият Господ Исус. Той бе издигнат високо на кръста пред очите на целия свят. Другата половина е невидима, засягаща дълбините на човешката душа, т.е. **РАЖДАНЕТО ОТ БОГА**, за да се наречем и да бъдем Божии чада.

И редно е да запитаме: **КАК МОЖЕ ДА СТАНЕ ТОВА?** Може ли стар човек да се роди отново? На този въпрос Господ Исус отговаря: “Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух” (Йоан 3:6). Така че новородението не е раждане от плът или прераждане от един образ в друг, а буквално раждане чрез Светия Дух от Бога, което е начало на един нов духовен живот, живот на възродена душа.

Новородението има цел и съдържание. Целта е: животоворящият Божий Дух да съживи умъртвената от греха душа чрез кръвта на Христа и като я освобождава от властта на Сатана и греха, поставя я в един нов живот под властта на Бога, живот на ходене по Бога и за прослава на Неговото име. Съдържанието е: едно ново състояние в мисли, желания и дела на праведност и мир с Бога. Апостол Павел изразява тази промяна така: “Защото и ние някога бяхме неразумни, непокорни, мамени и поробвани от най-различни страсти и удоволствия и като живеехме в злоба и завист, бяхме омразни и се мразехме един друг.” Това е състоянието на човека в греха. Грешни човече, в това състояние на живот не се ли намираш и ти? Не позна ли себе си? Да, точно такива са образът и състоянието на човека без Бога.

Душата без Христа е окаяна, вързана с веригата на греха. Такъв човек ще влезе ли в Божието царство? Не, в Него няма да влезе нищо нечисто, нито пък онзи, който върши грях, а само изкупените чрез кръвта на Христа, които вляват другия образ, за който апостолът казва: “А сега, когато се яви благодтта на Бога и Неговата любов към човеците, Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили,

н о

по Своята милост, чрез окъпването, т.е. **НОВОРОЖДЕНИЕТО** и обновлението на Светия Дух, Когото изля изобилно върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител, така, оправдани чрез Неговата благодат, да станем според надеждата наследници на вечния живот” (Тит 3:3-7).

Само в това състояние на святост и познание на Бога и неговата любов можеш да бъдеш наследник на всички Божии обещания в Христа Исуса за вечен живот.

Божията велика любов и милост са обърнати към тебе, грешниче, ще отделиш ли внимание за вечното твое добро? Може би ще запиташ: Как мога да придобия това чудно състояние? Пътят е показан в Библията. Този път е Исус. Само чрез Него можем да се приближим към Бога. Първата стъпка по този път е **ВЯРА** в Исуса и **ПОКАЯНИЕ** спрямо Бога за сторените грехове. С молитви от сърце, смирено и съкрушено, докато Князът на Мира изпълни с мир сърцето ти и онази увереност от Светия Дух, че греховете ти са вече простени. “Сега прочее няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса... Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота”, казва Исус в Йона 5:24.

Това не ти ли харесва? Това, което дава Исус, не е ли най-доброто? Ще приемеш ли Исуса в твоето сърце, или ще предпочетеш дяволът и грехът да живеят в него? Изборът е твой, а сетнината е от Бога – праведния съдия. Според твоя избор ще бъде и твоята съдба. Никой няма да ти наложи друга съдба освен тази, която ти сам си избрал.

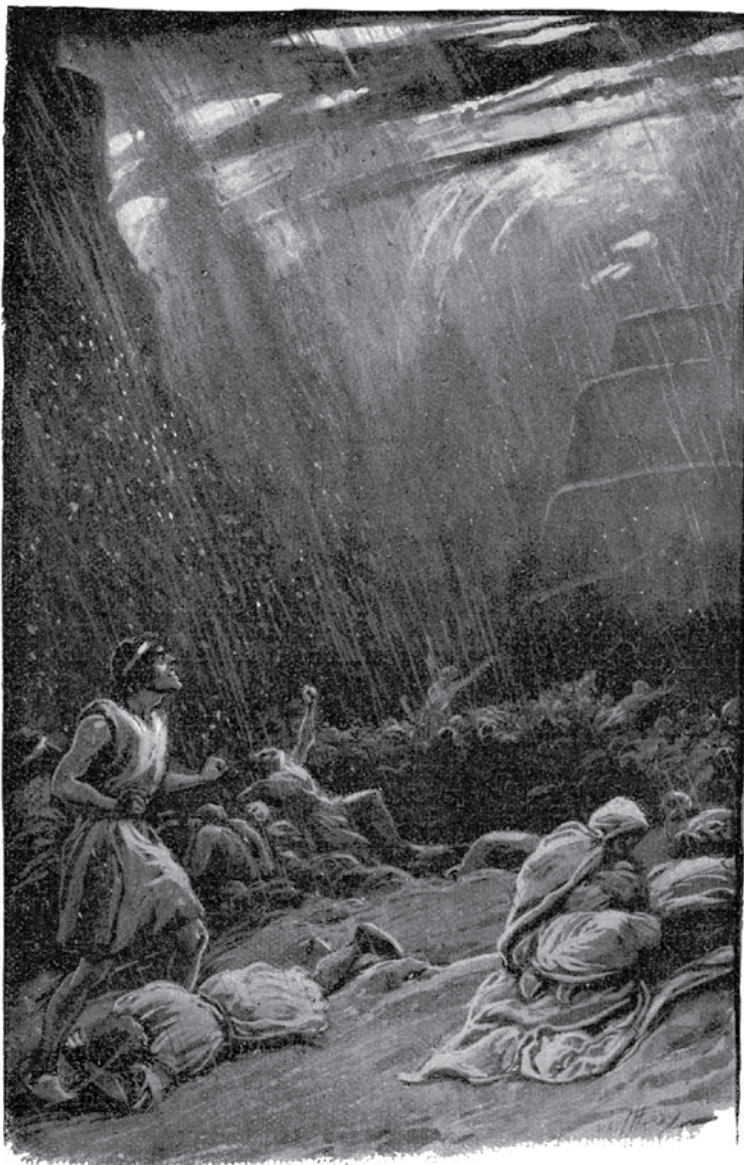
ВЕЧЕН ЖИВОТ ИЛИ ВЕЧНА СМЪРТ? ГНЕВНИТЕ ВРЕМЕНА

След като времето на милосърдието Божие е отхвърлено от хората, Божията жертва за нашето спасение в лицето на Исуса Христа – презряна,

следва времето на влизане в сила на исковите на правдата Божия и следващия съд. Както е писано: “Народите се разгневиха, но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите” (Откровение 11:18). “Защото е дошъл великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?” (Откр. 6:17) – не можем да пренебрегнем тия събития, които са пряко заангажирани с хората на света. Не мислете, че искаме да ви плашим. Нямаме такова намерение. Ако бихме замълчали, то бихме били виновни за умишлено прикриване на една приближаваща се опасност.

БОЖИЯТ ГНЯВ ВЪРХУ СВЕТА

Божият гняв идва неизбежно и неумолимо.

Има няколко по-съществени причини за това:

1. Времето на милостта (амнистията) е преминало.
2. Човеците са презрели дадената изкупителна жертва за тяхното спасение и с това са оскърбили Бога.
3. Човеците не вярват в Бога и неговото Слово - Библията.
4. Отхвърлят подадената от Бога ръка.
5. Не искат да се върнат от нечестия си и да изоставят греховете си.
6. Помислите и желанията на сърцата им са само за зло.
7. Божията правда и съд искат възмездие за всеки грях.

И така, времето за изливане на Божия гняв е близо. Както е писано: "...идете и излейте на земята седемте чаши на Божия гняв" (Откр. 16:1). Не чувате ли и не виждате ли, че светът агонизира и че хората с големи усилия възпират своето самоизстребление? Ще дойде ден и час, когато никой няма да бъде в състояние да държи юздите на бедствието. Сега вече ние няма да говорим, нито да убеждаваме някого. Нека чуем какво говори Господ.

ЧАШАТА НА БОЖИЯ ГНЯВ

"Защото денят Господен е близо против всичките народи; ...защото, както вие пиете от чашата на гнева ми, така непрестанно ще пият всичките народи; Да! Ще пият и ще поглъщат..." (Пророк Авдий 1:15, 16). "Съвсем ще погубя всичко от лицето на земята, казва Господ. Ще погубя човек и животно, ще погубя въздушните птици и морските риби... също ще изстребя онези, които са се отклонили от Господа и които не търсят Господа, нито питат за Него" (Пророк Софония 1:2 и 6). "Защото така казва Господ на Силите: Още веднъж, след малко, аз ще разтърся небето и земята, морето и сушата. Ще разтърся и всички народи... ще прекатуря престола на царствата и ще съборя силата на царствата на народите" (Агей 2:6, 7, и 22). "Затова ще разклатя небето и земята от разтърсване ще се премести при гнева на Господа на Силите в деня на пламенната Му ярост" (Исая 13:13). "Защото, ето, Господ излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконието

им; и земята ще открие попилата от нея кръв и няма да скрива вече убитите си" (Исая 26:21). "Повдигнете очите си към небето и погледнете към земята долу, защото небето ще изчезне като дим и земята ще овехтее като дреха и онези, които живеят на нея, подобно ще измрат; но Моето спасение ще трае до века и правдата Ми няма да се отмени" (Исая 51:6). Тези стихове, написани от пророците, са само една малка част от многото пророчества, написани в Библията. Не ни е възможно да обобщим всички тях, но който вярва на тези думи, ще потърси да научи и нещо повече в Словото на Бога – Библията. Това сега е предупредителен сигнал за идващото изпълнение на казаните пророчества.

ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ

Второто пришествие, или второто идване на Исуса Христа на този свят, ще бъде в края на гневните времена, за да смаже всичките си неприятели начело с дявола и неговите сътрудници и съюзници – Антихриста и лъжливия пророк. Така също Той ще възкреси праведните и тия, които го любят, ще грабне и заведе в царството небесно.

ПОСЛЕДНОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

"И друг, трети ангел, казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра (Антихриста) и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеца (Исус). И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и онези, които се покланят на звяра на образа му, няма да имат отдых нито денем, нито нощем, нито кой да е, който приема белега на името му", т.е. на Антихриста (Откр. 14:9-11).

"И ще настане време на страдание, каквото никога не е имало, откакто народ съществува до онова време" (Данаил 12:1).

"И ако не се съкратяха онези дни, не би се избавил нито един човек; но заради избраните онези дни ще се съкратят" (Матей 24:22).

"А веднага след скръбта на онези дни слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклатят. Тогава ще се яви на

небето знамението на Човешкия Син (Исус); и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава. Ще изпрати Своите ангели с гръмогласна тръба; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия” (Матей 24:29-31). “Гледах в нощните видения, и ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Древния по дни (Бога) и доведоха Го пред Него. И на Него се даде власт, слава и царство, за да Му слугуват всички племена, народи и езици. Неговото господство е вечно господство, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши... А царството и властта, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на народа от светиите на Всевишния, Чието царство е вечно царство, и на Когото всички властници ще служат и ще се покоряват” (Данаил 7:13-14, 27). “И като затръби седмият ангел, се чуха силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на неговия Христос; и Той ще царува до вечни векове” (Откровение 11:15). “Благодарим Ти, Господи Всемогъщи, Който си и Който си бил, за това, че си изявил голямата Си сила и царуваш. Народите се разгневиха; но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите и да дадеш наградата на слугите Си, пророците, и на светиите, и на онези, които се боят от Твоето име, малки и големи, и да погубиш тези, които погубват земята” (Откровение 11:17, 18). “След това чух като че ли силен глас от голямо множество на небето, който казваше: Алилuia! Спасение, слава и сила принадлежат на нашия Бог; защото са истинни и праведни Неговите съдби...; Алилuia! Защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият, царува. Нека се радваме и се веселим и нека отдадем на Него слава...” (Откровение 19:1-6).

Драги читателю,

Вярвам, че вече разбираш, че животът на човека е пряко свързан с Бога и с Неговите праведни съдби. Необходимо е да се ориентираш за самия себе си: Какво е твоето отношение към Бога? Приятел ли си на Бога, или неприятел? Накъде те води твоят житейски път? Към спасение – ца-

руване с Христа, или към погибел и вечна смърт? Положи всяко старание и потърси Бога! Ако го потърсиш ревностно, ще го намериш! Не забравяй, че ако не си се примирил с Бога, ти си нещастен и погиващ ГРЕШНИК. Исус Христос е СПАСИТЕЛ на грешниците.

Дошъл си на света
и дните ти летят,
отива тоз живот...
А ПОСЛЕ ЩО?

ЕЛА ПРИ СПАСИТЕЛЯ

**Ела при Спаса, нежно Той те кани,
с любов спасение ще ти даде,
о, виж телото Му, покрито с рани,
за мене и за тебе Той умря.**

**Ела при Спаса и не се бави,
че времето е кратко и лети;
Ела, с любов и нежност те зове
и ще те вземе в Своето небе.**

**Не се отчайвай никога в живота,
макар да виждаш пътя към Небе,
далече в'висините да се вие,
а долу чуваш страшното море.**

**С любов поглежда Спаса от Голгота
и винаги готов е да простре
едни ръце, които ти прободат,
и Неговото любещо сърце.**

**И още малко имаш до Голгота.
Голгота, символ чуден на любов,
за тебе Той е страдал и те чака
о, бягай, бягай ти под тоз покров.**

**Ела при Спаса и не се бави,
че времето е кратко и лети;
побързай ти сега докле е ден
и горе ще си винаги блажен!**

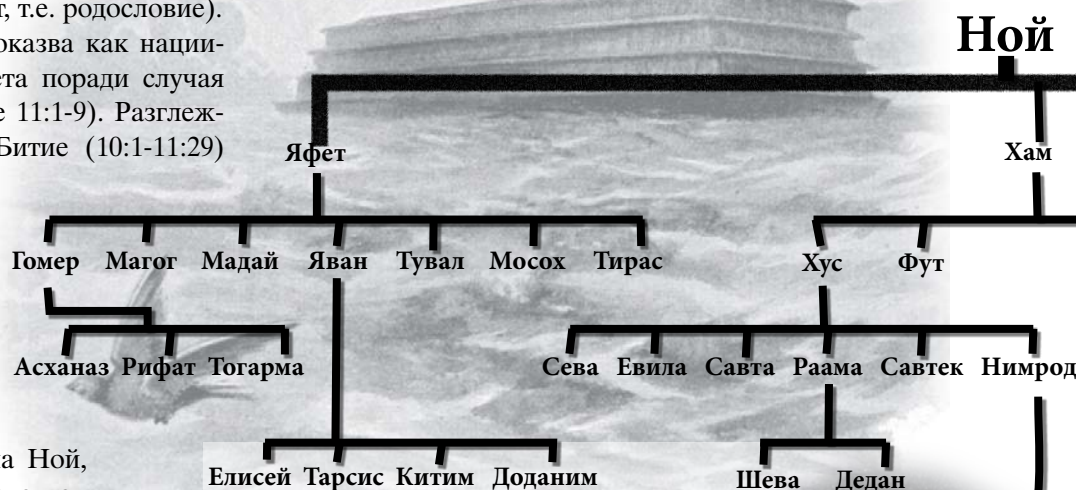
Подреждането на нациите (Битие 10:1-32) е първата част от четвъртата секция на Битие (всяка секция е представена с думата толедот, т.е. родословие). Втората част на секцията показва как нациите били разпръснати по света поради случая с Вавилонската кула (Битие 11:1-9). Разглежданата четвърта секция в Битие (10:1-11:29) играе решаваща роля в развитието на човешката история, като ни пренася от времето на Ной, за да се фокусира върху Авраам (наследника на Сим). Тогава развитието на нациите не е родословие, в смисъл че очертава наследниците на Ной, а по-скоро е описание на това как те са се разпръснали чрез синовете на Ной. Интерес представляват двата клона, описващи нациите около Израел и главно Ханаан. Този интерес е породен заради Божието проклятие над Ханаан “Проклет да е Ханаан” (Битие 9:18-27). За израилтяните било важно да знаят кои точно са тези предшественици, които Бог е посочил да властват над потомството на ханаанците.

Структура на таблицата

Таблицата на нациите обикновено се разделя на три части - по една за всеки от Ноевите синове Сим, Хам и Яфет. За Израел най-важният е Сим. Всяка секция спазва една и съща структура: (1) изброени са правнуците на Ной, (2) някои от наследниците са изброени подробно, (3) секцията завършва с кратко изложение.

Интересен аспект е, че са използвани две еврейски думи в обясненията на имената. Еврейската дума бене (“синове на”) насочва към предтечата или бащата, докато терминът йялад (“създавам”) описва наследниците и какво е станало с тях. Резултатът от добавянето в Таблицата е следният: имената, изброени след Яфет, са 14; имената, изброени след Хам, са 30; имената, изброени след Сим, са: 26, т.е. всичко 70; тази бройка според някои е отправка към 70-те израилтяни в Битие 46:27, които отиват към Египет. Не всички от изброените имена са на наследници. Някои са имена на племена; други дори са имена на земи и градове.

Схематична таблица на

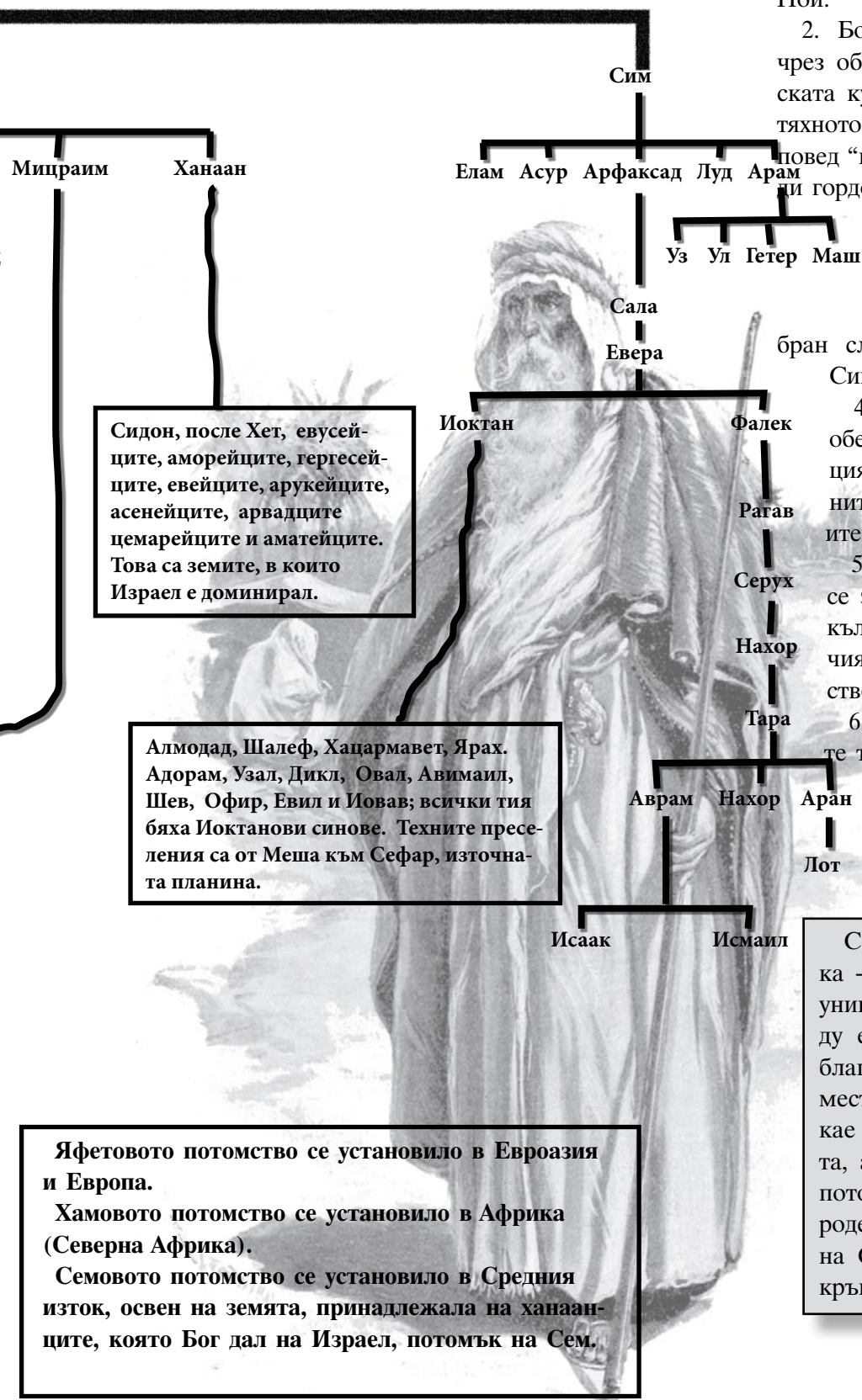
Той царува над Вавилон Ерех, Акад и Халне в Сенаарската земя. От тази земя излиза и отива в Асирия, като съгражда Ниневия, Роовот-Ир, Халах и Ресен между Ниневия и Халах (който е големият град).

От него произлизат народите на Лудим, Анамим, Леавим, Нафтухим, Патрусим, Каслухим (от които произлязоха филистимците) и Кафторим. Те се заселват на юг, югозапад, запад и североизток от Ханаан.

НАЦИИ СЛЕД ПОТОПА

Заклучение

1. Всички нации в света произлизат от един-единствен праотец: праведния Ной.

2. Бог разпръснал човечеството чрез объркване на езиците (Вавилонската кула, 11:1-9) като осъждение за тяхното непослушание на Неговата заповед "напълнете земята" (9:1) и поради гордост и бунт срещу Него.

3. Тогава се поставя началото Бог да доведе до спасение тази разделена, паднала земя чрез Своя избран служител Авраам, потомък на Сим.

4. Малко преди да навлезе в обещаната земя, израелската нация е трябвало да опознае фамилните и родовите ценности на своите съседи.

5. Израилтяните е трябвало да се запознаят по-специално с прокълнатите ханаански наследници, чиято земя Бог даде на потомството на Авраам (15:18-21).

6. И най-накрая, израилтяните трябвало да видят себе си като нация на свещеници в един тъмен свят.

С идването на Помазаника – Господ Исус Христос, се унищожава преградата между евреи и езичници, защото благословието в небесните места е за всеки, който се покае и повярва в Исуса Христа, а всички те са истинското потомство на Авраам. Това са родените отново чрез силата на Светия Дух, осветени чрез кръвта на Исуса Христа.

Яфетовото потомство се установило в Евразия и Европа.

Хамовото потомство се установило в Африка (Северна Африка).

Семовото потомство се установило в Средния изток, освен на земята, принадлежала на ханаанците, която Бог дал на Израел, потомък на Сем.

Какво е станало с динозаврите?

Много отдавна така наречената наука отговорила на въпроса “Какво е станало с динозаврите?”. Готови ли сте за отговора? Науката обяснява, че “нещо” от космоса, може би гигантски астероид, комета или друго космическо тяло, се сблъскало с нашата “еволюираща” планета, което довело до огромни промени в климата, атмосферата и топографията и подписало смъртната присъда на тези ранни обитатели на нашата земя.

Наскоро палеонтоложката професор Герта Келер от Принстънския университет оповести нова теория. Келер вярва, че както динозаврите, така и други видове животни може би са изчезнали вследствие на постоянна вулканична дейност, а може би и на няколко сблъсъка с астероиди. Националната академия на науките на САЩ публикува нейната теория.

Библията ни предоставя едно логично обяснение.

Бог казал на Ной да построи кораб (ковчег), след което Ной трябвало да качи на кораба по две от всички ритуално нечисти животни, мъжки и женските им; и по седем броя от ритуално чистите животни, мъжки и женските им; също и от небесните птици по седем, мъжки и женски. Всички останали животни и хора извън ковчега загинали при потопа. Само тези, които били скрити вътре, оцелели и след като свършил потопът и земята изсъхнала, били пуснати на свобода отново да напълнят земята.

Сред тези животни без съмнение присъствали и динозаврите. Когато животните били пуснати на свобода, светът бил по-различно място. Под Ноевия завет животните можели да бъдат убивани за храна и много от видовете изчезнали. Климатичните и хранителните промени също са оказали влияние върху динозаврите. Но те оживели. В книгата на Йов се споменава за Бехемота (Йов 40:15-24) и Левиатана (Йов 41), описанията на които със сигурност са на динозаври: “Когато [Левиатана] киха, блести светлина... от устата му излизат запалени факли и огнени искри изскачат. От ноздрите му излиза дим... и пламък излиза от устата му” (41:18-21).

В историята има легенди за зверове и дракони, които смели рицари и воители са се опитвали да убият. Може би тези легендарни зверове са били динозаври, които са оцелели след потопа.

Днес влечуго като комодо дракона от Индонезия, който е открит в началото на XX век, може да достигне до 3 метра дължина и е най-големият гущер в света. Костенурката от Галапагските острови, която живее на около 800 км от източния бряг на Еквадор, е най-голямата позната костенурка на света. Може би дори американският алигатор е предшественик на някой динозавър, който е оцелял.

